

Väited ja peamised argumendid

1. Üldkohus eksis, kui leidis, et apellatsioonikoja toimis õigesti, kui ta kandis Üldkohtu varasemates otsustes HELLIM ja XAAAOYMI ja HALLOUMI tehtud järeldused üle käesolevale juhtumile. Need kohtuasjad ei puudutanud sertifitseerimismärke, vaid erinevat liiki kaubamärke, nimelt kollektiivset ja tavapäraselt ELi kaubamärki. Selliste kaubamärkide põhifunktsioon on tähistada kaupade kaubanduslikku päritolu (kollektiivse kaubamärgi puhul on mitu kaupmeest omavahel seotud teatud ühendusse kuulumise kaudu). Seevastu sertifitseerimismärkide põhifunktsioon ei ole päritolu tähistamine, vaid kaubaklassi eristamine, nimelt selliste kaupade eristamine, mille puhul on kinnitatud, et need tõepoolest vastavad HALLOUMI sertifitseerimismärgile ja neid on lubatud selle märgi lubatud kasutamist reguleerivate normide kohaselt valmistada. Pealegi oli asjaomane avalikkus varasemates Üldkohtu otsustes teistsugune kui käesolevas asjas.
2. Üldkohus leidis ekslikult, et varasemal riigisisel kaubamärgil – käesoleval juhul riigisisel sertifitseerimismärgil – täielikult puudub eristusvõime sertifitseeritud kaupade eristamiseks sertifitseerimata kaupadest; pidas ekslikult märki kirjeldavaks; ebaõigesti vähendas riigisisest märgi riigisisest kaitset ja ebaõigesti seadis kahtluse alla kõnealuse märgi kehtivuse EUIPO vastulausemenetluses.
3. Üldkohus eksis kaubamärkide võrdlemisel ja segiajamise tõenäosuse hindamisel. Ta käsitles neid küsimusi ebaõigesti, nagu varasem kaubamärk oleks päritolu tähistav kaubamärk, mitte sertifitseerimismärk. Üldkohus ei omistanud varasemale kaubamärgile sertifitseerimismärgina mingit eristusvõimet, st võimet eristada kaupu, mis tõepoolest vastavad sertifitseerimismärgi standarditele ja mille on valmistanud tootjad, kes on saanud loa sertifitseerimismärgi omanikult. Üldkohus ei võtnud ka arvesse, kuidas sertifitseerimismärke tavapäraselt kasutatakse (st eranditult koos eristusvõimelise nime, kaubamärgi või logoga). Üldkohus ei võtnud arvesse vaidlustatud ELi kaubamärgi tähendust ja olulisust, eriti kuna ta ei kaalunud, kas elemendil „HALLOUMI“ on hilisemas kaubamärgis iseseisev eristusvõime, viidates tõsiasiade vastaselt sellele, et vaidlustatud ELi kaubamärgiga hõlmatud kaubad on sertifitseeritud.
4. Üldkohus ei võtnud seoses riigisisest sertifitseerimismärkide ulatuse ja mõjuga arvesse riigisisest õigusnorme ja kohtupraktikat. Tingimusi ja eeskirju liikmesriikide seadustes, mis reguleerivad sertifitseerimismärke, ei ole kaubamärgidirektiividega 89/104⁽¹⁾ ja 2008/95⁽²⁾ ühtlustatud, kuid määruses ELi kaubamärgi kohta on siiski sätestatud, et niisugused riigisisest kaubamärgid võivad olla aluseks varasematele õigustele, mis välistavad ELi kaubamärgi registreerimise. Selliseid õigusi tuleks analüüsida lähtuvalt riigisisest kohtupraktikast ja riigisisestest õigusnormidest analoogselt mitmesuguste riigisisest õigustega, mis on ette nähtud määruse ELi kaubamärgi kohta artikli 8 lõikes 4 (ning mida ei ole samuti ühtlustatud ja mis oma laadi, ulatuse ja mõju poolest liikmesriigiti suuresti erinevad).

⁽¹⁾ Nõukogu 21. detsembri 1988. aasta esimene direktiiv kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT 1989, L 40, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 92).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. oktoobri 2008. aasta direktiiv 2008/95/EÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (ELT 2008, L 299, lk 25).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud **Amtsgericht Erding (Saksamaa) 10. detsembril 2018 – U.B. ja T. V versus Eurowings GmbH**

(Kohtuasi C-776/18)

(2019/C 82/13)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Amtsgericht Erding

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: U.B., T.V.

Kostja: Eurowings GmbH

Eelotsuse küsimus

Kas määruse (EÜ) nr 261/2004⁽¹⁾ artikli 5 alusel lennu tühistamise puhul tuleb lähtuda sellest, et võimalust teekonda muuta, mis lubab reisijatel jõuda lõppsihtkohta hiljemalt kaks tundi pärast kavandatud saabumisaega, on pakutud ka sellisel juhul, kui asenduslend toimub mõnda muusse kui broneeringu kinnitusel märgitud lennujaama, mis asub samas piirkonnas?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta määrus (EÜ) nr 261/2004, millega kehtestatakse ühiseeskirjad reisijatele lennureisist mahajätmise korral ning lendude tühistamise või pikaajalise hilinemise eest antava hüvitise ja abi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EMÜ) nr 295/91 (ELT 2004, L 46, lk 1; ELT eriväljaanne 07/08, lk 10).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Conseil supérieur de la Sécurité sociale (Luksemburg) 19. detsembril 2018 – EU versus Caisse pour l'avenir des enfants

(Kohtuasi C-801/18)

(2019/C 82/14)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Conseil supérieur de la Sécurité sociale

Põhikohtuasja pooled

Apellant: EU

Vastustaja: Caisse pour l'avenir des enfants

Eelotsuse küsimused

1. Kas ühe liikmesriigi pädevad sotsiaalkindlustusasutused (käesoleval juhul Caisse pour l'avenir des enfants; laste tuleviku kassa, Luksemburg) peavad ETL artikli 45, Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/38/EÜ, mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil⁽¹⁾, ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide kooskõlastamise kohta⁽²⁾, sealhulgas eelkõige artikli 4 alusel ühenduse õigusest tulenevate kohustuste kohaselt maksma perehüvitisi teise liikmesriigi kodanikule, kui kõnealused pädevad asutused maksavad nimetatud hüvitisi samasugustel tingimustel esimesena nimetatud liikmesriigi (Luksemburg) ja kolmanda riigi (Brasiilia) vahel sõlmitud kahepoolse rahvusvahelise konventsiooni alusel tema enda kodanikele ja elanikele?
2. Kas jaatava vastuse korral ja juhul, kui eespool viidatud kohtuotsuses GOTTARDO⁽³⁾ kinnitatud põhimõtet laiendatakse perehüvitiste kontekstile, võib pädev asutus sotsiaalkindlustuse valdkonnas, täpsemalt perehüvitiste valdkonnas – käesoleval juhul Caisse pour l'avenir des enfants (laste tuleviku kassa, Luksemburg), Luksemburgi Suurhertsogiriigi riiklik perehüvitiste asutus – (asjaomase kahepoolse konventsiooni) osalisriikide kodanike ja muude Euroopa Liidu liikmesriikide kodanike ebavõrdset kohtlemist objektiivselt põhjendada kaalutlustega, mis on seotud asjaomase asutuse väga raske finants- ja halduskoormusega?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiiv 2004/38/EÜ, mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil ning millega muudetakse määrust (EMÜ) nr 1612/68 ja tunnistatakse kehtetuks direktiivid 64/221/EMÜ, 68/360/EMÜ, 72/194/EMÜ, 73/148/EMÜ, 75/34/EMÜ, 75/35/EMÜ, 90/364/EMÜ, 90/365/EMÜ ja 93/96/EMÜ (ELT L 158, lk 77; ELT eriväljaanne 05/05, lk 46).

⁽²⁾ ELT L 166, lk 1; ELT eriväljaanne 05/05, lk 72.

⁽³⁾ 15. jaanuari 2002. aasta kohtuotsus, Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16.